

# Skrytá historie verše čtyřicet – číslo třicet dva

## *Ezechiel číslo třináct*

Jeff Pippenger

2026-10-02

Varovným poselstvím v knize Ezechiel je „znamení obléhání“. Když obléhání začalo, Ezechielova žena zemřela a Ezechiel dostal příkaz, aby její smrt neoplakával. Její smrt, provázená tím, že nad ní netruchlil, symbolizovala obléhání a blížící se zkázu Jeruzaléma. Jeho jednání i její smrt představují varovné znamení a předobrazují budoucí varovné znamení, které Ježíš předložil jako „ohavnost zpusťování“.

Když tedy užíte ohavnost zpusťování, o ní mluvil prorok Daniel, stát na svatém místě — kdo čte, rozuměj. Matouš 24,15.

Když byly římské standarty umístěny uvnitř chrámových nádvoří, měli křesťané v Jeruzalémě uprchnout z města. Dva svědkové znamení zkázy Jeruzaléma zdůrazňují závažnost rozpoznání „znamení“ předem, ještě před obléháním, a inspirace dále upřesňuje, že tyto dva svědkové nalézají své „přímější uplatnění“ v posledních dnech. Když sestra Whiteová psala o Kristově varování před zkázou Jeruzaléma ve spojitosti s tím, že Ezechiel a Jan byli ve vidění chrámu, zaznamenala:

„Ačkoli se tato proroctví částečně naplnila při zničení Jeruzaléma, mají bezprostřednější vztah k posledním dnům.“

„Stojíme na prahu velikých a vážných událostí. Proroctví se rychle naplňuje. Pán je přede dveřmi. Brzy se před námi otevře období nesmírného významu pro všechny živé. Spory minulosti budou znovu oživeny; vyvstanou nové spory. O scénách, které se mají odehrát v našem světě, se nám dosud ani nesnilo.“ Testimonies, svazek 5, 753.

Ve čtvrté kapitole bylo Ezechielovi uloženo, aby názorně předvedl podobenství, které zdůrazňovalo „znamení obležení“. Ezechiel ve své knize pětkrát názorně předvedl podobenství, které jeho bratři odmítli vidět. Ezechiel pětkrát promluvil ke svým bratrům a oni odmítli slyšet. Jeho názorně předvedená podobenství a poselství znázorňují pětinasobnou třídu poštilých panen, které odmítají přijmout vzrůst „poznání“ spojený s jeho podobenstvími a slovy. Tato slova a podobenství byla přímo spojena se zničením Jeruzaléma, které má „bezprostřednější uplatnění na poslední dny“.

Ty také, synu člověčí, vezmi si cihlu, polož ji před sebe a načrtni na ní město, totiž Jeruzalém. A oblehni je, vystav proti němu obléhací věž, navrš proti němu násep; rozlož proti němu také tábor a postav proti němu beranidla kolem dokola. Potom si vezmi železnou pánev a postav ji jako železnou zeď mezi sebe a město; obrať proti němu svou tvář, a bude obleženo, a ty je budeš obléhat. To bude znamením domu Izraelskému.

Lehni si také na levý bok a vlož na něj nepravost domu Izraele; podle počtu dnů, po které na něm budeš ležet, poneseš jejich nepravost. Neboť jsem na tebe vložil léta jejich nepravosti

podle počtu dnů, tři sta devadesát dnů; tak poneseš nepravost domu Izraele. A až je dokončíš, lehni si znovu na pravý bok a poneseš nepravost domu Judova čtyřicet dnů: každý den jsem ti ustanovil za rok. Proto obrať svou tvář proti obležení Jeruzaléma, své rámě měj obnažené a prorokuj proti němu. A hle, vložím na tebe pouta a nebudeš se moci obrátit z jednoho boku na druhý, dokud neukončíš dny svého obležení. Ezechiel 4,1–8.

## Znamení

Slovo „znamení“ se v knize Ezechiel vyskytuje devětkrát. Ve čtvrté kapitole je obležení Jeruzaléma „znaméním“ pro dům Izraele. Ve dvanácté kapitole je Ezechiel opět „znaméním“, které označuje obležení a zničení Jeruzaléma.

Synu člověčí, bydlíš uprostřed domu vzpurného, který má oči, aby viděl, a nevidí; má uši, aby slyšel, a neslyší; neboť jsou domem vzpurným. Proto si, synu člověčí, připrav zavazadlo k vystěhování a za dne se přestěhuj před jejich očima; přestěhuj se ze svého místa na jiné místo před jejich očima: snad to vezmou v úvahu, ačkoli jsou domem vzpurným. Potom za dne vynesesh své zavazadlo před jejich očima jako zavazadlo k vystěhování; a večer vyjdeš před jejich očima, jako vycházejí ti, kdo odcházejí do zajetí. Před jejich očima proraz zeď a vynes to tudy. Před jejich očima to poneseš na rameni a vynesesh to za soumraku; zakryješ svou tvář, abys neviděl zemi, neboť jsem tě ustanovil za znamení domu Izraelskému. Ezechiel 12,2–6.

Když vzpurný dům uviděl předvedené podobenství, nevěděl, co znamená, a tak požádal Ezechiele, aby je vyložil.

Synu člověčí, neřekl ti dům Izraele, ten dům vzpurný: Co činíš? Řekni jim: Tak praví Panovník Hospodin: Toto břímě se týká knížete v Jeruzalémě i celého domu Izraele, který je mezi nimi. Řekni: Jsem vaším znamením; jak jsem učinil já, tak bude učiněno jim: budou přestěhování a odejdou do zajetí. Ezechiel 12,9–11.

Obléhání Jeruzaléma je znamením pro Boží lid v posledních dnech.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování platí pro nás. To vše se jim pak dalo jako příklady, a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl konec věků.“ 1 Korinským 10,11. „Jim bylo zjeveno, že ne sami sobě, nýbrž nám sloužili těmi věcmi, které vám nyní oznámili ti, kdož vám kázali evangelium skrze Ducha svatého seslaného z nebe; na které věci žádostivi jsou andělé patřiti.“ 1 Petrův 1,12....“

„Bible nashromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny veliké události a vážné děje starozákonní historie se v církvi v těchto posledních dnech opakovaly a opakují.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

## Téhož dne

Ezechiel je v hraném podobenství o „obléhání a zničení Jeruzaléma“ znamením pro Boží lid v posledních dnech.

Opět pak v devátém roce, v desátém měsíci, desátého dne toho měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo řkoucí: Synu člověčí, poznamenej si jméno tohoto dne, právě tohoto dne; král babylónský přitáhl proti Jeruzalému právě tohoto dne.

A prones podobenství vzpurnému domu a rci jim: Toto praví Panovník Hospodin: Přistav hrnec, přistav jej a také do něho nalej vodu. Shromáždí do něho jeho kusy, každý dobrý kus, kýtu i plec; naplň jej vybranými kostmi. Vezmi to nejlepší ze stáda a také pod něj naskládej kosti; dej jej dobře vřít a ať se v něm i jeho kosti vaří. Proto toto praví Panovník Hospodin: Běda krvavému městu, hrnci, jehož pěna je v něm a jehož pěna z něho nevyšla! Vynášej z něho kus po kuse; ať na něj nepadne los. Neboť její krev je uprostřed ní; položila ji na holou skálu; nevyhlila ji na zem, aby ji přikryla prachem; aby vyvolala rozhořčení k vykonání pomsty. Položil jsem její krev na holou skálu, aby nebyla přikryta.

Proto takto praví Panovník Hospodin: Běda krvavému městu! I já zvětším hranici pro oheň. Přikládej dříví, rozdmýchej oheň, uvař maso, dobře je okořeň a kosti ať se spálí. Potom ji postav prázdnou na její uhlíky, aby se její měď rozpálila a žhnula a aby se v ní roztavila její nečistota a aby byl její struskovitý kal stráven. Vysilovala se lži a její veliký struskovitý kal z ní nevyšel; její struskovitý kal bude v ohni. V tvé nečistotě je prostopášnost; protože jsem tě očišťoval, a nebyla jsi očištěna, nebudeš již očištěna od své nečistoty, dokud na tobě nenechám spočinout svou prchlivost. Já, Hospodin, jsem to promluvil; stane se to a učiním to. Neodvrátím se od toho, neslituji se ani toho nebudu litovat; podle tvých cest a podle tvých skutků tě budou soudit, praví Panovník Hospodin.

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Synu člověčí, hle, náhlou ranou ti odnímám žádost tvých očí; avšak nebudeš naříkat ani plakat a slzy ti nepotečou. Vzdychej potichu, nekonej smutek za mrtvého, uvaž si na hlavu svůj turban a obuj si obuv na nohy; nezahaluj si rty a nejez chléb lidí. I mluvil jsem ráno k lidu, a večer má žena zemřela; a ráno jsem učinil, jak mi bylo přikázáno. Tu mi lid řekl: Neoznámíš nám, co to pro nás znamená, že tak činíš?

I odpověděl jsem jim: Stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: Promluv k domu Izraele: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, znesvětim svou svatyni, pýchu vaší síly, žádost vašich očí a to, čeho vaše duše lituje; a vaši synové a vaše dcery, které jste zanechali, padnou mečem. A učiníte, jak jsem učinil já: nepřikryjete si rty ani nebudete jíst chléb od lidí. A vaše turbany budou na vašich hlavách a vaše obuv na vašich nohách; nebudete naříkat ani plakat, ale budete hynout pro své nepravosti a naříkat jeden nad druhým. Tak bude Ezekiel pro vás znamením: podle všeho, co učinil, učiníte; a až se to stane, poznáte, že já jsem Panovník Hospodin. Ezekiel 24,1–24.

Ezechiel je znamením, které označuje počátek obléhání i závěrečné zničení Jeruzaléma a poté zajetí členů laodicejské církve adventistů sedmého dne.

„Když Kristus shlédł z vrcholu Olivetské hory, viděl, že tento stav věcí existuje v každé církvi. Výstrahy přicházejí ke všem, kdo jdou ve stopách lidu Jeruzaléma, který měl tak velké světlo. Tento lid je nám předložen jako výstraha. Odmítáním Božích varování v této naší době lidé opakuji hřích Jeruzaléma. Pán vidí to, co lidský činitel nevidí a nechce vidět — výsledek všech lidských úkladů v Battle Creeku. Učinil vše, co Bůh mohl učinit. Nechal zazářit světlo před

očima lidu, aby jejich hříchy nedospěly k hranici, za níž již nelze pocítit pokání. Avšak dlouhým procesem odchylování se od spravedlivých a pravých zásad se lidé postavili tam, kde nerozlišují světlo a pravdu, spravedlnost a milosrdenství. Tento postup se stal součástí samé jejich přirozenosti.“ Testimonies, svazek 8, 68.

## Dva svědkové Alfy a Omegy

Ezechiel byl nadpřirozeně učiněn němým a bylo mu oznámeno, že až Jeruzalém padne, bude opět moci mluvit a že tehdy bude „znamením“. To, že Ezechiel netruchlil nad smrtí své ženy, označilo alfa znamení na počátku obléhání, a otevření Ezechielových úst, když Jeruzalém padl, bylo omega znamením. Obložení až k samotnému zničení je vyznačeno znamením na počátku i na konci. V rámci téhož obrazu je druhé svědectví o alfa a omega znamení představeno tak, že smrt „žádosti Ezechielových očí“ je alfou a smrt „žádosti očí“ lidu je omega znamením tohoto období. Období jednoho a půl roku nese dvě svědectví o alfě a omeze. Smrt Ezechielovy ženy představovala zajetí a pošlapání zástupu a omega smrt Jeruzaléma představovala pošlapání svatyně.

Tak vám bude Ezechiel znamením; podle všeho, co učinil, učiníte i vy; a až se to stane, poznáte, že já jsem Panovník Hospodin. Také ty, synu člověka, cožpak toho dne, kdy od nich odejmu jejich sílu, radost jejich slávy, touhu jejich očí a to, k čemu upínají svou mysl, jejich syny a jejich dcery, nepřijde k tobě v onen den ten, kdo unikne, aby ti o tom dal slyšet na vlastní uši? V onen den budou tvá ústa otevřena pro toho, kdo unikl, a budeš mluvit a již nebudeš němý; a budeš jim znamením a poznají, že já jsem Hospodin. Ezechiel 24:24–27.

## Šest úmrtí

Smrt Ezechielovy manželky označuje počátek obléhání a smrt Jeruzaléma, jenž je prorocky Kristovou nevěstou, a znázorňuje brzy přicházející nedělní zákon, jemuž předchází období představované obléháním. Období obléhání a zkáza jsou dva odlišné, ačkoli přímo související mezníky. Obléhání je časové období a zkáza je časový bod. Zkáza je nedělní zákon, jemuž předchází období utváření obrazu šelmy. Období obrazu šelmy vrcholí znamením šelmy. Když Ježíš v Matoušovi 24 označil znamení zkázy Jeruzaléma, odkázal také na dny Noemovy.

Ale jako bylo za dnů Noé, tak bude i při příchodu Syna člověka. Neboť jako ve dnech před potopou jedli a pili, ženili se a vdávaly se, až do dne, kdy Noé vešel do archy, a nepoznali nic, dokud nepřišla potopa a všechny je neodnesla; tak bude i při příchodu Syna člověka. Matouš 24,37–39.

Ve dnech Noemových byly dveře milosti uzavřeny, čímž předobrazovaly brzy přicházející nedělní zákon, který je rovněž předobrazen uzavřením dveří dne 22. října 1844. Období od exeterského táborového shromáždění ve dnech 12.–17. srpna roku 1844 představuje prorocké období, které vede k uzavření dveří.

Ve dnech Noé představoval třetího anděla a třetí anděl dospěl k zavřeným dveřím dne 22. října 1844. Ve dnech Noé, které podle Ježíše budou jako „příchod Syna člověka“, vedli tři andělé ze Zjevení čtrnácté kapitoly k zavřeným dveřím. William Miller představoval poselství prvního anděla a ve dnech Noé byl předobrazen Enocha. Juda označuje Enochovo poselství za paralelu k

Millerovu poselství.

A také Enoch, sedmý od Adama, o nich prorokoval, když řekl: Hle, Pán přichází s deseti tisíci svých svatých, aby vykonal soud nad všemi a usvědčil všechny bezbožné mezi nimi ze všech jejich bezbožných skutků, které bezbožně spáchali, i ze všech tvrdých řečí, jež proti němu mluvili bezbožní hříšníci. Juda 1,14.15.

Millerovo poselství prvního anděla ohlašovalo „soud“, jak jej předobrazovalo poselství Enochovo. Počátek Enocha je vyznačen tím, že byl „sedmý od Adama“. Millerovo poselství začalo i skončilo příchodem „sedmi časů“ proti severnímu království a o čtyřicet šest let později přišel třetí anděl dne 22. října 1844, když se naplnilo „sedm časů“ proti jižnímu království. Jak Enoch, tak Miller, kteří byli posly hodiny soudu, začali tím, že bylo označeno číslo sedm. Období, které začalo Enochem, sedmým, skončilo sedmi dny, během nichž zvířata vstupovala do archy, dokud nebyly dveře nadpřirozeně uzavřeny. Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem.

Enoch zplodil Metuzaléma, který pak zplodil Lámecha. Lámech a Metuzalém představují poselství druhého anděla a také poselství půlnočního volání. Půlnoční volání pokračovalo až k zavřeným dveřím, a je tak představováno Metuzalémem, který zemřel v roce potopy. Lámech představoval poselství druhého anděla a Lámech zemřel pět let před potopou. Pět let od smrti Lámecha až do smrti Metuzaléma, kdy se dveře zavřely, předobrazovalo smrt Ezechielovy nevěsty, jež označila začátek období, které vedlo ke smrti Kristovy nevěsty, představované Metuzalémem.

Henoch předobrazoval prvního anděla, který přišel roku 1798; Lámech předobrazoval druhého anděla, který přišel 19. dubna 1844; a Metuzalém předobrazoval půlnoční volání od Exeteru až ke zavřeným dveřím 22. října 1844, jež bylo předobrazováno Noem. Pět let od smrti Lámecha až do smrti Metuzaléma předobrazovalo rok a půl od roku 587 př. Kr. do roku 586 př. Kr. Těchto pět let od Lámecha k Metuzalémovi předobrazuje pět let od roku 1448 do roku 1453.

Dne 31. října 1448 zemřel Jan Palaiologos a jeho bratr Konstantin jedenáctý (poslední Konstantin) usiloval o svolení vystoupit na trůn východního Říma od islámské turecké moci. Jeho podřízení se dne 27. července 1299 naplnilo druhých sto padesát let ze Zjevení 9, jak je vyloženo v desátém verši. Pět let po smrti Jana Palaiologa zemřel jeho bratr Konstantin jedenáctý na hradbách Konstantinopole, když Mehmed II dobyl byzantskou říši východního Říma. Mehmed je turecká odvozenina jména Mohamed, takže smrt prvního Mohameda roku 632, která započala první proroctví o sto padesáti letech ve Zjevení 9 (uvedené v pátém verši), skončila smrtí posledního Konstantina z rukou „Mohameda druhého“ o osm set dvacet jedna let později. Pět let před svou smrtí Mohamed předpověděl zánik Říma a to bylo naplněno Turkem jménem Mohamed druhý.

Konstantin poslední, jedenáctý, padl v bitvě o Konstantinopol, čímž je vymezeno pět let od smrti jeho bratra Jana do jeho vlastní smrti. Těchto pět let bylo předobrazováno pěti lety od smrti syna Lámecha až do smrti otce Matuzaléma, o pět let později, když se nad archou zavřely dveře. Tak byla smrt Ezechielovy nevěsty předobrazována smrtí Lámecha a společně vydávají svědectví o smrti Jana Palaiologa roku 1448. Následná smrt Matuzaléma se shoduje se smrtí Kristovy nevěsty a se zničením Jeruzaléma roku 586 př. Kr., a společně se shodují se smrtí Konstantina jedenáctého.

Tři svědkové prorockého období, které začíná i končí smrtí, znázorňují období utváření obrazu šelmy, jež vrcholí znamením šelmy; a to je v souladu s hlásáním půlnočního volání v milleritské historii i s utvářením obrazu šelmy, které v našich současných dějinách vrcholí znamením šelmy. Když se znamení šelmy naplní v brzy přicházejícím nedělním zákoně, prorocké „mluvení“ nastává ve shodě s tím, že Ezekiel mohl „mluvit“ z vlastního podnětu, když byl Jeruzalém zničen.

## Mluvení

Při nedělním zákonu, který je předobrazem zničením Jeruzaléma, je prorocké promlouvání Spojených států označeno tím, že falešný prorok mluví jako drak.

I viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země; a měla dva rohy podobné beránkovým a mluvila jako drak. Zjevení 13,11.

Při nedělním zákoně Balám bije svou oslici potřetí a oslice tehdy promluví.

I Hospodin otevřel oslici ústa, a ona řekla Bileámovi: Co jsem ti učinila, že jsi mne již potřetí zbil? I řekl Bileám oslici: Protože ses mi vysmála; kéž bych měl v ruce meč, neboť nyní bych tě zabil. I řekla oslice Bileámovi: Cožpak nejsem tvá oslice, na níž jsi jezdíval od té doby, co je tvá, až do dnešního dne? Mívala jsem ve zvyku takto s tebou jednat? A on řekl: Nikoli. Numeri 22,28–30.

Falešný prorok promlouvá při nedělním zákonu a islám také promlouvá při nedělním zákonu. Obojí jsou prorocky falešní proroci. Při nedělním zákonu promlouvá „vidění“ Habakukovo, které otálelo.

Neboť vidění se ještě vztahuje k určenému času; na konci promluví a nebude lhát. I kdyby se opozdilo, očekávej je; neboť jistě přijde, neopozdí se. Abakuk 2,3.

Abakuk je pravý prorok, který mluví v protikladu k falešným prorokům. „Vidění“ Abakukovo promlouvá ústy dříve němého Ezechiele, jehož ústa jsou pak otevřena. Zaslíbení být Božími ústy bylo dáno Jeremjášovi.

Proč je má bolest ustavičná a má rána nevyhléčitelná, která se nechce zhojit? Budeš mi docela jako klamný potok, jako vody, které mizí? Proto takto praví Hospodin: Navrátíš-li se, opět tě přivedu zpět a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li drahé od ničemného, budeš jako má ústa. Oni se navrátí k tobě, ale ty se nenavracej k nim. Jeremjáš 15,18.19.

Při nedělním zákoně skončilo Zachariášových devět měsíců nemoty, když promluvil a potvrdil, že jeho syn se má jmenovat Jan. Zachariáš představoval vedení, které nevěří slovu třetího anděla, a Jan představoval elijášské hnutí, církve, která uvede druhý příchod Krista.

I řekl Zachariáš andělu: Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a má žena je pokročilého věku. A anděl mu odpověděl: Já jsem Gabriel, který stojím před Bohem, a byl jsem poslán, abych k tobě promluvil a oznámil ti tuto radostnou zvěst. A hle, budeš němý a nebudeš moci mluvit až do dne, kdy se tyto věci stanou, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se naplní svým časem.

Lid čekal na Zachariáše a divil se, že se v chrámě tak dlouho zdržel. Když pak vyšel, nemohl k nim promluvit; i poznali, že v chrámě viděl vidění, neboť jim dával znamení a zůstal němý. Lukáš 1,18–22.

Zachariáš byl z osmé třídy kněží.

Za dnů judského krále Heroda byl jeden kněz jménem Zachariáš, z oddílu Abiášova; a jeho manželka byla z dcer Áronových a jmenovala se Alžběta. Oba byli spravedliví před Bohem a bezúhonně žili podle všech přikázání a ustanovení Páně. Neměli však dítě, protože Alžběta byla neplodná, a oba již byli v pokročilém věku. I stalo se, když vykonával kněžskou službu před Bohem podle pořadí svého oddílu, že podle obyčeje kněžského úřadu na něj losem připadlo, aby vstoupil do chrámu Páně a pálił kadidlo. A celé množství lidu se v hodině kadidla modlilo venku. Lukáš 1,5–10.

Všichni proroci představují poslední dny a Zachariáš vstoupil do chrámu, stejně jako Ezechiel. Byl z osmé kněžské třídy, což označuje symbol osmi duší v Noemově arše, které přešly ze starého do nového světa. On i jeho manželka byli bezúhonní, avšak Zachariáš bude pochybovat o slovech Gabriela. Milleritské hnutí začalo jako filadelfští (bezúhonní), ale roku 1856 přešlo v laodikejské. V posledních dnech je poselství anděla poselstvím třetího anděla a Gabrielovo poselství Zachariášovi představuje poselství třetího anděla a také Eliášovo poselství, jak je představováno Janem Křtitelem.

I ukázal se mu anděl Páně, stojící po pravé straně oltáře kadidlového. Když ho Zachariáš uviděl, zachvěl se, a padl na něj strach. Ale anděl mu řekl: Neboj se, Zachariáši, neboť tvá modlitba byla vyslyšena; a tvá žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. A budeš mít radost a plesání; a mnozí se budou radovat z jeho narození. Neboť bude veliký před Pánem a nebude pít víno ani opojný nápoj; a již od lůna své matky bude naplněn Duchem Svatým. A mnohé ze synů izraelských obrátí k Pánu, jejich Bohu. A půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem a neposlušné k moudrosti spravedlivých; aby připravil Pánu lid hotový. I řekl Zachariáš andělu: Podle čeho to poznám? Vždyť jsem starý muž a má žena je pokročilého věku. Anděl mu odpověděl: Já jsem Gabriel, který stojím před Bohem; a byl jsem poslán, abych k tobě mluvil a oznámil ti tuto radostnou zvěst. Lukáš 1,11–19.

Zachariáš pochyboval, že poselství přicházejícího Eliáše bude naplněno.

Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A obrátí srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům, abych snad nepřišel a nestihl zemi prokletím. Malachiáš 4,5–6.

Sestra Whiteová v souvislosti s pečetením podle deváté kapitoly Ezechiele objasňuje, proč bylo vedení laodikejské Církve adventistů sedmého dne předobrazeno Zachariášovou nevěrou.

„Ti, kdo nepociťují zármutek nad vlastním duchovním úpadkem ani netruchlí nad hříchy druhých, zůstanou bez Boží pečeti. Pán pověřuje své posly, muže s vražednými zbraněmi v rukou: ‚Jděte za ním městem a bijte; ať vaše oko nešetří a nemějte slitování: pobijte do jednoho staré i mladé, panny i malé děti i ženy; ale nepřibližujte se k žádnému člověku, na němž je znamení; a začněte při Mé svatyni.‘ I začali od starců, kteří byli před domem.“

„Zde vidíme, že církev — svatyně Páně — byla první, která pocítila úder Božího hněvu. Starci, ti, jimž Bůh udělil veliké světlo a kteří stáli jako strážci duchovních zájmů lidu, zradili svou důvěru. Zaujali stanovisko, že nemusíme očekávat zázraky a zjevné projevy Boží moci jako v dřívějších dnech. Časy se změnilly. Tato slova posilují jejich nevěru a oni říkají: Pán neučiní nic dobrého ani nic zlého. Je příliš milosrdný, než aby navštívil svůj lid soudem. Tak je ‚pokoj a bezpečnost‘ voláním mužů, kteří již nikdy znovu nepozdvihnou svůj hlas jako polnici, aby ukázali Božímu lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy. Tito nemí psi, kteří nechtěli štěkat, jsou těmi, kdo pocítí spravedlivou pomstu uraženého Boha. Muži, dívky i malé děti všichni hynou společně.“ Testimonies, svazek 5, 211.

Zachariáš pochyboval o poselství třetího anděla, což je elijášské poselství, které opakuje dějiny Jana Křtitele stejně jako dějiny Williama Millera.

## Pět měsíců

Alžběta pět měsíců skrývala své těhotenství.

A po těch dnech počala jeho manželka Alžběta a pět měsíců se skrývala a říkala: Takto se mnou naložil Pán ve dnech, kdy na mne shlédl, aby sňal mou potupu mezi lidmi. A v šestém měsíci byl anděl Gabriel poslán od Boha do města v Galileji, jménem Nazaret. Lukáš 1,24–26.

Zachariáš náležel k osmé kněžské třídě, což se shoduje s obřízkou jeho syna Jana osmého dne, kdy Zachariáš opět promluvil. On i jeho syn Jan představují osm duší, které byly v Noemově arše a byly po pět měsíců neboli sto padesát dnů ukryty před smrtí, kterou přinesly vody potopy. Sto padesát dnů těhotenství a vody potopy se shodují se dvěma obdobími pěti měsíců ve Zjevení devět.

Zachariáš a jeho syn Jan rovněž představují dobu, kdy sedmá církev Laodicea přechází v osmou církev Filadelfii. Od Zachariášovy služby během osmé služby až po obřízku jeho syna Jana osmého dne se představuje prorocké období, v němž číslo osm označuje počátek i konec. V rámci tohoto prorockého období se nachází pětíměsíční úsek představující dobu skrytosti.

„Promlouvání“ proroctví označuje brzy přicházející nedělní zákon, a tak Zachariáš promlouvá při nedělním zákonu, když je jeho syn zapečetěn, jak je to znázorněno úkonem obřízky. V oné dějinné linii, před nedělním zákonem, když Zachariáš promlouvá, na konci pěti měsíců, v šestém měsíci Maria navštěvuje Alžbětu a Duch svatý pomazává Alžbětu, která jako žena představuje pomazání Boží církve čtyři měsíce předem před brzy přicházejícím nedělním zákonem.

V těch dnech pak Maria vstala a s chvatem se vydala do hornaté krajiny, do města Judova. I vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu. A stalo se, jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě poskočilo v jejím lůně; a Alžběta byla naplněna Duchem Svatým. I zvolala silným hlasem a řekla: Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný jest plod tvého lůna. A odkud mi to, že matka mého Pána přichází ke mně? Neboť hle, jakmile zazněl hlas tvého pozdravu v mých uších, dítě v mém lůně poskočilo radostí. A blahoslavená jest ta, která uvěřila, neboť se naplní to, co jí bylo řečeno od Pána. Lukáš 1,39–45.

Na konci pěti měsíců promluvila Alžběta k Marii „hlasitým hlasem“ a chválila Mariinu víru v Gabrielovo poselství, které je v posledních dnech poselstvím třetího anděla. Alžbětin manžel

Zachariáš nevěřil, avšak Marie ano. Marie slyšela Gabrielovo poselství pět měsíců po Zachariášovi, a tak je její víra v třetího anděla vyznačena jako přicházející poté, co bylo zjeveno skryté poselství pěti měsíců. Skrytým poselstvím pěti měsíců v posledních dnech je prvních pět měsíců ze Zjevení devět verš pět. Marie představuje církev posledních dnů, která přijímá poselství třetího anděla, jež zahrnuje zvláštní odpečetění pěti měsíců těsně předtím, než přibližně o čtyři měsíce později nastane vyhlášení brzy přicházejícího nedělního zákona.

Na meznících Mariiny návštěvy se hnutí prvního a druhého anděla, představované Zachariášem a Alžbětou, spojuje s hnutím třetího anděla, představovaným Marií a Josefem. Zachariáš představuje představitele církve, která nevěřila poselství třetího anděla, a Josef, tesař, představuje hnutí vyznačující se samostatně podporovanou prací. Adventismus končí tak, jak začal, a začal jako hnutí, nikoli jako organizovaná církevní struktura. Hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, představované Josefem, Marií a Kristem, je v přímém příbuzenském vztahu k milleritskému hnutí, představovanému Zachariášem, Alžbětou a Janem, a nevíra roku 1863 je představena Zachariášem. Rok 1863 představuje nevíru vůči poselstvím prvního a druhého anděla a hnutí třetího anděla představuje víru Marie.

„Andělé byli vysláni, aby pomáhali mocnému andělu z nebe, a slyšela jsem hlasy, které jako by zněly všude: ‚Vyjděte z ní, lidé můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomenul se na její nepravosti.‘ Toto poselství se zdálo být dodatkem ke třetímu poselství a spojovalo se s ním, jako se půlnoční volání spojilo s poselstvím druhého anděla roku 1844. Sláva Boží spočívala na trpělivých, očekávajících svatých a oni neohroženě dávali poslední slavnostné varování, zvěštovali pád Babylóna a vyzývali Boží lid, aby z ní vyšel, aby unikl jejímu strašnému údělu.“ Early Writings, 277.

Spojení dvou poselství je znázorněno Mariinou návštěvou u Alžběty a tento bod nastal tehdy, když je odhaleno skrytých pět měsíců. Tento bod je místem, kde se spojují dvě proroctví a jsou společně hlášána. Jedno bylo hlášáno Alžbětou a druhé Marií. Spojení dvou poselství určuje okamžik, kdy se půlnoční volání spojuje s poselstvím druhého anděla, a to se v milleritských dějinách odehrálo na táborovém shromáždění v Exeteru.

Poté, co Alžběta a pak Maria pronesly svá prohlášení, „Maria pak zůstala s ní asi tři měsíce a navrátila se do svého domu.“ Lukáš 1,56. Šestašedesátidenní období od Exeteru až do 22. října 1844 je znázorněno těmi čtyřmi měsíci, které se uzavřely při brzy přicházejícím nedělním zákonu, kdy Zachariáš promluvil. Ty čtyři měsíce představují období hlásání poselství půlnočního volání, které přichází po poselství pěti skrytých měsíců.

Dvěma poselstvími v dějinách milleritského hnutí byla poselství prvního a druhého anděla a poselství prvního anděla bylo zmocněno naplněním časového proroctví, které začalo obdobím pěti měsíců a které bylo zčásti skryto až do deseti dnů před svým naplněním 11. srpna 1840, jak to vyložil Josiah Litch. Zmocněním poselství druhého anděla byla oprava nesprávné předpovědi roku 1843, k níž došlo na táborovém shromáždění v Exeteru, jak to vyložil Samuel Snow.

Vyhlášení dvojího poselství půlnočního volání je znázorněno jako krátké období předtím, než se zavřely dveře, což v příběhu o Noemovi otevřelo pětíměsíční období, které skončilo tím, že archa spočinula na hoře Ararat. Období vyhlásování půlnočního volání přichází po odpečetění skrytých pěti měsíců, k němuž došlo deset dnů před 11. srpnem 1840, a přichází také poté, co Pán odňal svou ruku od obrazů, které zakryl na chartě z roku 1843. Deset dnů od 1. do 11. srpna se shoduje se šestašedesáti dny od Exeteru do 22. října 1844 a dvojí svědectví ukazuje, že k odpečetění skrytých pěti měsíců, doprovázenému opravou nesprávného hlásání, které přivedlo první zklamání, dochází tehdy, když se Maria setkává s Alžbětou a zdraví ji v šestém měsíci.

Při nedělním zákoně promlouvají Spojené státy jako drak, osel islámu promlouvá a vidění Abakukovo promlouvá skrze ústa Jeremjáše, Zachariáše a Ezechiele. Při nedělním zákoně je Ezechiel znamením, a tak představuje korouhev, která je vztyčena při nedělním zákoně. Dva z devíti výskytů slova „znamení“ v Ezechielovi označují „soboty“ za znamení posvěcení, představující spojení božství s lidstvím.

Avšak jednal jsem pro své jméno, aby nebylo znesvěceno před pohany, mezi nimiž byli, před jejichž očima jsem se jim dal poznat, když jsem je vyvedl z egyptské země. Proto jsem je vyvedl z egyptské země a uvedl je na poušť. A dal jsem jim svá ustanovení a oznámil jsem jim své soudy; bude-li je člověk činit, bude v nich žít.

A také jsem jim dal své soboty, aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby poznali, že já jsem Hospodin, který je posvěcuje. Avšak dům izraelský se proti mně bouřil na poušti: nechodili podle mých ustanovení a pohrdali mými soudy, které bude-li člověk činit, bude v nich živ; a mé soboty velmi znesvěcovali. Tehdy jsem řekl, že na ně na poušti vyliji své rozhořčení, abych je zahladil. Ale jednal jsem pro své jméno, aby nebylo znesvěceno před pohany, před jejichž očima jsem je vyvedl. Také jsem jim na poušti pozdvihl svou ruku, že je neuvedu do země, kterou jsem jim dal, oplývající mlékem a medem, jež je ozdobou všech zemí; protože pohrdali mými soudy a nechodili podle mých ustanovení, nýbrž znesvěcovali mé soboty; neboť jejich srdce šlo za jejich modlami. Avšak mé oko je ušetřilo, abych je nezapomněl, ani jsem s nimi na poušti neučinil konec. I řekl jsem jejich dětem na poušti: Nechod'te podle ustanovení svých otců, nezachovávejte jejich soudy ani se neposkrvňujte jejich modlami. Já jsem Hospodin, váš Bůh; chod'te podle mých ustanovení, zachovávejte mé soudy a činite je; a svěťte mé soboty; a budou znamením mezi mnou a vámi, abyste poznali, že já jsem Hospodin, váš Bůh. Ezechiel 20,9–20.

Ezechiel představuje prapor sto čtyřiceti čtyř tisíců a znamením božství spojeného s lidstvím jsou Hospodinovy „soboty“. Ezechiel je znamením na počátku obležení a je znamením při zničení Jeruzaléma, když je vztyčen jako prapor. Na počátku obležení jsou znamením také ti, kdo odmítají vidět a slyšet, kdo znesvěcují Jeho „soboty“.

I přišli ke mně někteří ze starších Izraele a posadili se přede mnou. I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: Synu člověčí, tyto muži postavili své modly ve svém srdci a položili před svou tvář kámen úrazu své nepravosti; mám se jimi vůbec dát dotazovat? Proto k nim promluv a řci jim: Toto praví Panovník Hospodin: Každý muž z domu Izraele, který postaví své modly ve svém srdci a položí před svou tvář kámen úrazu své nepravosti a přichází k proroku, tomu

já, Hospodin, odpovím podle množství jeho model, aby se zmocnil domu Izraele v jejich vlastním srdci, neboť se ode mne všichni odcizili skrze své modly.

Proto řekni domu Izraele: Toto praví Panovník Hospodin: Čiňte pokání a odvrátte se od svých modlářských model; od všech svých ohavností odvrátte své tváře. Neboť každý z domu Izraele i z příchozích, kteří pobývají v Izraeli, kdo se ode mne oddělí, postaví si ve svém srdci své modly a položí před svou tvář kámen úrazu své nepravosti, a potom přijde k proroku, aby se skrze něho na mne dotazoval — já, Hospodin, mu odpovím sám za sebe. Obrátím svou tvář proti tomu muži a učiním z něho znamení i přísloví; vyhladím ho zprostřed svého lidu. I poznáte, že já jsem Hospodin. A bude-li prorok sveden a pronese nějaké slovo, já, Hospodin, jsem toho proroka svedl; vztáhnu na něj svou ruku a zahladím ho zprostřed svého lidu Izraele. Ponesou trest za svou nepravost; trest proroka bude stejný jako trest toho, kdo se na něj dotazuje, aby dům Izraele už ode mne nebloudil a aby se již neposkvrňoval všemi svými přestoupeními, ale aby byli mým lidem a já byl jejich Bohem, praví Panovník Hospodin. Ezechiel 14,1–11.

V Nashvillu budou ti uvnitř laodicejské církve adventistů sedmého dne, kteří nevěřili jako Zachariáš; kteří „zaujali stanovisko, že nemusíme očekávat zázraky a zjevné projevení Boží moci jako v dřívějších dnech,“ jak je to znázorněno obdobím od roku 1840 do roku 1844, konfrontování těmi, kdo jsou mimo adventismus, s otázkou, proč nevydali varování. Stávají se „znamení“ falešného poselství pokoje a bezpečí, které vyznačuje oddělení moudrých od pošetilých, jak je znázorněno dvěma protikladnými stany na táborovém shromáždění v Exeteru. Nesou „znamení“ modlářství a vzpoury, zatímco Ezechiel nese pravé prorocké poselství varování. Na konci obležení, když je Jeruzalém zničen, což představuje nedělní zákon, je znamení vzpoury znamením šelmy a znamení poslušnosti je pečeti Boží.

Probační doba se pro adventismus při nedělním zákoně zcela uzavírá a tehdy je dán znak spravedlivých i bezbožných, kteří jsou tam označeni. Uzavření doby milosti při brzy přicházejícím nedělním zákoně předobrazuje uzavření doby milosti, když povstane Michael, a tam je znamení smrti zástupů znázorněno Gogem a Magogem.

A putující, kteří budou procházet zemí, kdykoli některý z nich uvidí lidskou kost, vztyčí u ní znamení, dokud ji pohřbívači nepohřbí v údolí Hamón-góg. A také jméno města bude Hamóna. Tak očistí zemi. Ezechiel 39,15.16.

Znamení smlouvy je určeno ve třicáté sedmé kapitole Ezechiele, kde je údolí mrtvých kostí přivedeno k životu a dvě hole jsou spojeny. Kostí jsou přivedeny k životu poselstvím islámu, znázorněným jako čtyři větry, čímž je předobrazně vyjádřen 11. srpen 1840. Dvě hole jsou spojeny v jednu, a tak představují spojení poselství druhého anděla s poselstvím půlnočního volání. Kostí jsou zmocněním prvního anděla a dvě hole jsou zmocněním druhého anděla. Poté je Boží lid Jeho vyvolaným lidem smlouvy posledních dnů, znázorněným Janem jako sto čtyřicet čtyři tisíc.

Uzavřu s nimi také smlouvu pokoje; bude to s nimi smlouva věčná. Upevním je, rozmnožím je a postavím svou svatyni uprostřed nich navěky. Také můj příbytek bude s nimi; ano, já budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. A pohané poznají, že já Hospodin posvěcuji Izrael, až má svatyně bude uprostřed nich navěky. Ezechiel 37,26–28.

Spojení božství a lidství je v Božím slově znázorněno rozmanitými způsoby a jedním z těchto znázornění je, když je „citadela duše“, která se nachází ve vyšší přirozenosti člověka, spojena s citadelou Boží svatyně. Když je nebeská trůnní síň, jež představuje Boží citadelu, sjednocena s citadelou vyšší přirozenosti člověka, Boží lid je „posvěcen“ a On přebývá „uprostřed nich na věky“.

Po třicáté sedmé kapitole Ezechiel předkládá třicátou osmou a třicátou devátou kapitolu, v nichž pojednává o Gógovi a Magógovi jako o symbolech svazu lidstva, které stojí mimo Boží vyvolený smluvní lid. Ve čtyřicáté kapitole je smluvní lid z třicáté sedmé kapitoly znázorněn jako chrám, který naplňuje celou zemi. Kapitoly třicátá osmá až čtyřicátá představují povstání Božího smluvního lidu v posledních dnech, jak je vyjádřeno číslly 38 a 40.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.